

Глава 1

— Добре, що ти вдома і ти почуєш це від мене, а не від місцевих пліткаррок,
— захекавшись, Надька плюхається на стілець, хапаючи зі столу пиріжок.
— Бігла всю дорогу від зупинки, голодна і зла, як та собацюра. ...О, мої
улюблені з картоплею та кропчиком, — піднімає на мене свої великі карі
очі, дивиться зі співчуттям. — Поль, Руслан повернувся.

Завмираю на секунду, вражена внутрішнім громом, стиснувши м'яке тісто з такою силою, що воно роздувається, протискаючись між пальцями... як і мої спогади про колишнього чоловіка. Я не хочу про нього думати, але пам'ять невблаганна, вона відразу знаходить лазівки і перед очима спливає його останнє повідомлення:

«У мене є інша. Вибач...»

Я не пробачила. І навіть не намагалася. Навпаки, я зберегла це повідомлення, щоб пам'ятати про біль, який він завдав мені, щоб задавити свою любов до нього – ненавистю. Я досі іноді перечитую ці кілька слів, припікаю ними свою рану, хоч вже минуло п'ять років. П'ять! Але варто мені почути його ім'я – одразу накочує таке гостре відчуття, ніби це все сталося вчора. Руслан залишив мене без пояснень, навіть у вічі не подивився. Просто зник, а через тиждень я отримала це безглузде повідомлення. Телефон відключив, ніхто зі знайомих та далеких родичів не знав, куди він подівся, всі тільки співчутливо розводили руками. Нас навіть розлучили без моєї згоди, я отримала лист-повідомлення спочатку на електронну пошту, а потім знайшла великий конверт у поштовій скриньці. Спільної власності у нас не було, а про мою вагітність Руслан тоді не знав.

Моє перше кохання... ми прожили разом лише півроку, хоча я була закохана у нього ще зі школи, все мліла, дивлячись на друга нашого сусіда навпроти. Руслан був старший за мене на сім років, навіть уваги не звертав, поки одного разу, коли я вже вступила до технікуму, не запропонував покататися з ним на мотоциклі...

Надя була свідком на нашому весіллі, потім стала хрещеною моєму синові і завжди була поруч, коли мені хотілося вити, але я стримувала себе з останніх сил. Я не з тих дівчат, яких розбите серце позбавляє сенсу життя. Ні, я не дозволю чоловікові розтоптати мене, вирвати душу і підтертися

моєю гордістю. Вони не варті жіночих сліз, принаймні не ті, хто чинить ось так мерзенно, як боягуз. Я так його кохала... Навіть не підозрювала, що він здатний на подібне, на мого Руслана це було не схоже. І я досі не розумію, як можна було з ранку шепотіти мені на вушко про свої гарячі почуття і того ж дня зібрати сумку і зникнути...

— Мабуть, колись це мало статися, — відповідаю глухим голосом, не дивлячись на подругу. — Тут мешкають його родичі, тут могили його батьків. Сподіваюся, він ненадовго і наші дороги з ним не перетнуться.

— Ага, родичі, які впевнені, що ти відразу пішла по руках і нагуляла собі дитину, як тільки Руслан звалив. Уявляю, що вони йому наплетуть, — Надька запихає до рота хвостик пиріжка і тягнеться за наступним. — Він, до речі, не сам приїхав, з якоюсь фіфою. Ішли обійнявшись набережною. Мене побачив — одразу в обличчі змінився... козел.

— Надь, мені все одно. Це вже давно чужа для мене людина.

— Він батько Єгора. І якщо ти не хочеш, щоб Руслан про це дізнався, тобі треба погодитися на побачення з Маратом. Особливо тепер, Поль, і не кривись одразу, а подумай гарненько!

— У тебе не виходить скорчити войовничий вигляд з набитим ротом, — зітхаю, хитаючи головою. — Я ні крапельки не закохана в Марата, навіть не йокає в грудях нічого. І наше з ним дивне знайомство на пляжі, як на мене, зовсім не знак долі. Як можна цілувати чоловіка, якого не любиш?

— Дуже легко! — Вибухає Надька. — Особливо, якщо бути впевненою, що за цим чоловіком ти будеш, як за кам'яною стіною. Потім полюбиш, ця справа не хитра. Зате він розумний, гарний, як грецький бог, багатий, має три елітні бази відпочинку, ресторанный комплекс і ще якийсь там серйозний бізнес. За ним дівки по пляжу табунами бігають!

— Саме так. Навіщо мені такий потрібен, у якого щодня нова подруга. Пограє та кине. Я що собі ворог?

— Так, Поліно, ти собі ворог, — підкріпившись пиріжками, Надька тепер готова відстоювати свою думку. — У тебе могло бути блискуче майбутнє, тебе запрошували до Франції на стажування! Бляха, до Франції! Тому що ти готуєш фантастично, ти маєш талант від бога. Одного разу ти могла б

стати шеф-кухарем якогось відомого європейського ресторану. А що натомість? Ти поставила на собі хрест і ліпиш пиріжки, які твоя мама цілими днями продає відпочиваючим на пляжі.

— Тому що нам треба якось виживати та ростити дитину. Я не поставила на собі хрест, я вибрала сина замість кар'єри. Мені не подобається ця розмова, Надю. Ти хилиш до того, що я маю продати себе Марату, щоб як сир у маслі кататися, бо він, судячи з усього, хлопець щедрий і любить, коли перед ним розсовують ноги, — починаю сердитись і зривати зло на тісті.

— Чого заводишся одразу? Ноги перед ним готові розсувати багато жінок, я б теж не відмовилася, але він чомусь наполегливо добивається саме твоєї уваги, Поліно. Не будь дурепою йоли-пали! Доля дає тобі шанс, а ти все одно продовжуєш плакати і гризти свій кактус. Може, чоловік у тебе закоханий по-справжньому?

— Ой, не верзи дурниць, такі не закохуються! — Іду до плити, і Надька біжить слідом за мною.

— Чому це? Хіба в тебе важко закохатися? Поль, ти така гарненька, як картинка. Краще за цих моделей разом узятих. Подивися, яка у тебе фігурка! Жоден пиріжок на стегнах не відклався, навіть не скажеш, що народжувала! Тобі ніхто не дає твої двадцять п'ять, і я тебе за це трохи ненавиджу. Погодься зустрітись з Маратом, благаю. Лише одне побачення, а потім подивимося, як бути далі. Хочеш, я перед тобою навколішки стану?

— Тобто ти від мене не відчепишся? — закушую нижню губу.

— Ні. Поки Руслан тут ти не повинна бути сама. Я маю на увазі без мужика. Нехай знає, що ніхто без нього тут не страждає і сліз гірких не ллє. А якщо зустрінеш — пройди повз навіть не дивлячись у його бік. Знаю, для тебе це буде непросто, адже ти так його обожнювала, що я взагалі дивуюся, як ти з глузду не з'їхала, напевно, Єгорка тебе врятував. Трояну більше немає місця в твоєму житті, він повинен це відчути, якщо вже йому вистачило нахабства знову повернутися. Напиши Марату сьогодні ж!

— Ще чого, не буду я йому першою писати, — трясую головою з усією принциповістю на яку тільки здатна.

— Гаразд, коли він востаннє тобі щось надсилав, а ти не відповіла? — Надька здаватися не любить, тому заходить з іншого боку.

— Вчора. Написав... зараз, — витираю руки і лізу за телефоном. — Ага, ось: «Подивись, який гарний ранок за вікном. Шкода, що ти не поряд». Що я йому на це мала відповісти? Проігнорувала цю ванільну романтику.

— Боже, мені хочеться тебе трохи придушити. Купа дівчат мріють опинитися на твоєму місці, — бурчить подруга, і я впевнена, вона вже вигадує оригінальну відповідь.

— Надь, він таке повідомлення міг відправити десятку красунь. Я не вірю в щирість слів у смс зі смайликом.

— Придумала! Пиши йому відповідь, довірся мені!

Глава 2

— О, мені знайомий цей твій вираз обличчя, — ховаю телефон і заглядаю в духовку. — Мені точно не сподобається, що ти там вигадала. Провокаторша. Я все ще сумніваюся, чи хочу з ним зустрітись.

— Блін, Полько, від тебе відвалиться чи що? Сходиш у ресторан, прогуляєшся, побалакаєш, навряд чи Марат потягне тебе в ліжко силою. Хоч жінкою себе відчуєш зрештою! Адже у тебе сексу стільки років не було. Після твого Руслана до тебе жоден чоловік не торкався. Там, мабуть, вже все склеїлося. Ти ще пам'ятаєш, як виглядає член дорослого чоловіка? Вони, до речі, бувають різними.

— Господи, Надько, ну ти й дуринда. От не дарма тебе баба Зіна шльондрою дражнить, — пирхаю зі сміхом, ми часто дражнимо одна одну по-доброму, тому що дружимо ще з дитячого садочка.

— Та ця кочерга беззуба сама такою в молодості була! Бери телефон і пиши: «Шкода, що чоловіки розучилися спілкуватися, дивлячись у вічі, натомість їм легше шльопнути три слова і приліпити смайл». Побачимо, як Марат відреагує. Поль, треба щось робити інакше будеш до старості пекти свої пиріжки та пахнути капустою!

— Тільки щоб ти відчепилася, — набираю повідомлення. — Тому що я не

вірю, що з цієї витівки щось вийде. Надішле мені зараз якусь трояндочку у відповідь і заспокоїться на цьому. Ти сама постійно твердиш, що мужики зараз розлінилися і труднощі у стосунках їх лякають, як лісова пожежа стадо оленів, — відправляю і Марат відразу читає повідомлення, але у відповідь ніякої реакції. Я вже й порцію пиріжків дістала і поставила нові. Телефон мовчить.

— Розмірялася, фантазерко, — усміхаюся, дивлячись на подругу. — Хочеш налля смородинової наливки? Така смачна цього року вийшла.

— Це ще нічого не означає. Може, людина зайнята, за кермом чи на переговорах, — зламати Надькін оптимізм складно, за це я її й люблю. Але мене абсолютно не засмутило те, що Марат не відповів, мені не дає спокою інший біль, той, що засів дуже глибоко, біль, що дивиться на мене очима вже не мого Руслана. Він повернувся і тепер навіть повітря здається мені іншим на запах... і на смак.

Не минуло й двадцяти хвилин, як у мої двері постукали.

— Сиди, я сама, це, напевно, Сашко, він бере у мене пиріжки для своєї їдальні, — махнув подрузі рукою, біжу в передпокій. Відчиняю двері і... застигаю стовпом. На ганку власною персоною тупцює Марат. Виявляється, він знає, де я мешкаю.

— Приємно здивований, що ти відповіла, — сьогодні Марат серйозний, як ніколи, без цих своїх спокусливих білозубих усмішок та жартів. — Якщо проблема тільки в цьому, я готовий говорити і дивитися в твої прекрасні волошкові очі, Поліно.

— Привіт, — видихаю, приходячи до тями. Чого я точно не очікувала так це, що він заявиться на моєму порозі.

— Вітаю. Можна мені увійти? — Марат справді гарний статний чоловік, це навіть трішечки лякає. У нього такі виразні темно-карі з незвичайним розрізом очі, чорне хвилясте волосся, чуттєві губи, підборіддя упертюха та ніс переможця. Батько Марата турок, а мати українка, причому його родичі в Туреччині дуже небідні люди, тож вже з молодості Марат отримав гарний старт та організував тут бізнес. Своєї родини в нього поки що немає, але я чула, що він дуже прискіпливий до жінок, з якими намагався будувати стосунки. Переспати на один раз — це одна справа, а ось до своєї вірної

супутниці у цього чоловіка багато вимог та висока планка.

— Я не очікувала, що ти ось так примчиш. У мене в гостях подруга і бардак на кухні... я готувала, — закушую губу, намагаючись приховати зніяковіння. На ньому брендовий одяг, дорогий годинник, Марат весь такий доглянутий, ніби щойно з обкладинки журналу. І я в простенькій домашній сукні, спітніла, забруднена борошном. У нього в підпорядкуванні купа народу, він може собі обрати якусь секс-бомбу, але Марат чомусь причепився саме до мене.

— Я схожий на вразливого мажора, якого може налякати бардак на кухні, тим паче творчий? — Усміхається стримано і ввічливо, робить крок уперед і я відходжу вбік, пропускаючи його до хати. Нехай познайомиться з Надькою, адже це був її план, ось їй тепер і викручуватися.

Вона так і завмерла з п'ятим пиріжком в зубах, дивлячись на нього величезними очима.

— А це моя подруга Надія, твоя велика шанувальниця. Марате, хочеш пиріжок? — Усміхаюся, він так дивно виглядає на нашій кухні, як герой з іншої п'єси.

— Дякую, я таке не їм, — швидко відповідає і оглядається на всі боки. — Дбаю про здоров'я. Тут спекотно і тобі конче потрібна витяжка. То ти скоро звільнишся? — ковзає по мені його чіпкий погляд.

— Вона вже вільна! — Випалила Надька швидше, ніж я встигла відкрити рота.

— Тоді може прогуляємось? — Дивиться на мене чоловік, який у своєму житті не приймає відмов. З яким у нас зовсім різні проблеми, він не знає, що означає відкладати три місяці синові на триколісний велосипед, а я вже й забула, як це — дозволити собі відпочивати, коли заманеться.

— Не зараз, — хитаю головою, і Надька мало не сповзає під стіл. — Мені треба дочекатися маму і забрати сина з дитячого садка.

— Якщо я заїду о шостій, зможеш приділити мені час? — Марат поводить ввічливо, злегка наполегливо, але з почуттям власної гідності та східною дипломатичністю, за якою ховається владність турецьких шейхів.

— О шостій я буду вільна, — відповідаю, ніби роблю йому ласку. Хоча насправді так воно і є. У своєму житті я втрачала голову тільки від одного чоловіка і не знаю, як переключитися на іншого.

— Тоді побачимось. Надіє, радий був познайомитись.

— Ти здуріла? — Дочекавшись, коли за Маратом зачиняться двері, витріщилася на мене Надька.— Чого одразу не погодилася?

— Тому що я хочу, щоб він поважав і мій час також. А ще я повинна привести себе в порядок. Хіба ні?

— Точно. Тоді ти його остаточно вразиш. Я мотнуся за Єгоркою до дитсадка, а ти починай чистити пір'ячко, відкисай у ванній, вибирай сукню. Відчуваю, що сьогодні в твоєму житті щось зміниться, мені вночі наснився водоспад!

— Не розумію, навіщо я клінула на твої умовляння, знаю що пошкодую, — зітхаючи, розпускаю волосся. — Мені здається я однолюб, моя душа не здатна покохати іншого чоловіка.

— Тебе послухати, то за твоєю версією у тебе більше немає шансів. Вони є, і ми боротимемося за них. Не вигадуй. Сьогодні ти будеш зіркою його вечора і може бути дозволиш собі маленьку витівку, наприклад, даси йому себе помацати.

...